

645

645

21 юни. Десетъкъде |
възможността

Събитията

1915 9302

Магнитъ

-за сед.

"А видъ и нѣкоя сирота вдовица, която туритъ 19
тамъ дѣлти."

Единъ малъкъ поводъ обрѣда вниманието на единъ отъ великия
учители въ свѣта. Богатитѣ хора, които туряха изобилие въ съкровищницата
не Му обрнаха внимание, ученитѣ хора, които туряха изобилие въ съкровищница
а, скъпо не Му обрнаха внимание, а Той се спрѣ върху една бѣдна вдо-
вица, която внесе тамъ приблизително около три пари или около една сто-
тинка и половина отъ нашите пари. Тѣзи дѣлти съставляватъ около една
и половина стотинка отъ Франка, значи иѣшо около една пала и 57 стотни, иѣшо
около три пари. У човѣка едновременно има дѣла стремежа: единиятъ дѣл, че
чевѣкъ обича великото, грандиозното, такъвъ стремежъ има на слѣденѣ у всички
негови стремежи е общъ, както за хората, така и за цѣлото органическо цар-
ство, само че всѣко животно разбира този стремежъ споредъ степента на
своето развитие. Оквѣнѣ този има и другъ стремежъ, споредъ който, както хо-
ратъ, така и животните обичатъ по нѣкой пътъ да се смаляватъ. Малкото дѣ-
ле съдѣ юнъ се роди, макаръ да казватъ за него, че то още нѣма съзнаніе,
обаче у него има вече единъ стремежъ да расте, голѣмо да стане и постепен-
но започва да пъпли. Съмѣто скъпо такъ има стремежъ да изникне, голѣмо да
стане. Тѣзи съмѣнци, докато не сѣ израсли, тѣ не знаятъ, какво ще станатъ, но
у всички има желание голѣми да станатъ. Трѣвата расте, иска да стане голѣ-
ма, но донѣкъдѣ върви и посѣ спира, казва: велика бѣше моята идея! Обаче,
щомъ се посѣ жълѣда, съдѣ сто години той става голѣмъ джъбъ и тогава
въ него могатъ да се поставятъ милиони такива трѣви. Сега и човѣкъ скъпѣвъ-
менно желаетъ да стане великъ. -Не е лошо човѣкъ великъ да стане? Нѣкога
казва: ти не сестрими голѣмъ да станешъ. Това е идеалъ. Човѣкъ трѣбва да
бѫде голѣмъ, Нима той трѣбва да остане една малка микроба въ свѣтъ? Ако този
Ако това бѣше задача на природата, всички щаха да оставатъ все малки, но
природата се цѣли отъ малкото да направи велико. Затова, именно, всички
трѣбва да имаме идеалъ да станемъ велики! Казватъ за нѣкого: този човѣкъ
е амбициозенъ. Че какво лошо има въ този потикъ, въ порива на човѣка да
стане великъ, напримѣръ? Че и светията е амбициозенъ, и учениятъ човѣкъ е
амибициозенъ, и добриятъ човѣкъ е амбициозенъ-зависи каква е амбицията
Казватъ: на човѣка много учение не му трѣбва. -Не, вземи отъ учението толко-
ва, колкото можешъ да посими. Не искли, че каквото научишъ въ младините си,
се нѣшъ трѣбва да останешъ. Не, и като станешъ старъ дѣло, на 120 години,
кингитъ иска седатъ прѣдъ тебъ и пакъ чети. Ще кажете: за кого? -За себѣ

Лука 21:2.

Ще кажете: за кого? - За себе си чети-нишо повече. Сега ние имаме едно възпитание, споредъ което мислимъ, че също на млади години може да се чете. че само на млади години може да се учишъ. Значи, на млади години тръбва да гърьшишъ, а на стари години да направиме погръжките си. Така учатъ сега. Казватъ: той е младъ, нека си поживе малко., а на стари години той ще почне да изправи погръжките си. Право е. Най-първо човѣкъ отива на единъ бакалинъ, взима на заемъ стока, и той пише всичко, каквото се взима. Ти взимашъ денъ, два, три мѣсяци, цѣла година, но въ края на годината бакалинъ казва: ти тръбва вече да приключишъ съмѣтките си. Така е, това си старинитъ, въ конто човѣкъ тръбва да приключи съмѣтките си. Защо човѣкъ не тръбва да плаща изведенъжъ слѣдъ като накупи, каквото му тръбва? - И това си има свои причини. Нѣкога пакъ човѣкъ нѣма пари, не може да плати, а нѣкога нѣма дребни, казва: имамъ цѣли петъ хиляди лева, пишиши пиши на тевтерчето. Всички вие сте богати, нѣкога сте така богати, че носите цѣлъ банкнотъ отъ петъ до 20000 лева. Случва се при това, че въ края на годината, когато тръбва да платите, не разполагате съ срѣдства. И тогава тръбва да правите условия съ бакалина. Вие разглеждайте всичко, което става въ свѣта, както и причините, които си свързали тѣзи отношения. Казвате: бакалинъ е той. Знаете ли вие вие дѣлбокитъ причини, защо бакалинъ е станалъ бакалинъ. Бакалията не е отъ него. Зните ли дѣлбокитъ причини защо учениятъ човѣкъ е станалъ ученъ? Знаете ли дѣлбокитъ причини, защо нѣкога е станалъ владика, или свещеникъ, или проповѣдникъ, или лѣкаръ, или инженеръ? Всѣко нѣщо си има своите причини. Задъ онова проявленото седятъ хулавитъ причини. Нѣкога казватъ: инженерството, лѣкарството не си струватъ. Лѣкарите само измичватъ хората. Питамъ тогава: ако нѣма лѣкари, кой ще помага на болниятъ хора? Казвате: по нѣкога пакъ не тръбва да се правятъ операции. Че кой отъ васъ не прави операции? Бащата не прави ли операции на малкото си дѣте? Щомъ то съгрѣши по нѣкога пакъ бащата му прави операция. Да оперирашъ значи да дѣйствувашъ. Нищо лошо нѣма въ оперирането, но когато оперирашъ тръбва да си майсторъ. Тѣлъ чото операцията да е на място. Можешъ да туришъ ножъ и да рѣжешъ, но тръбва да знаешъ дѣлъ и какъ да рѣжешъ. Нали знаете въ една отъ Шекспирови драми се говори за единъ евреинъ, които направилъ договоръ съ единъ християнинъ, че ако християнинъ не се плати на врѣме дѣлга, тогава евреинъ ще отрѣже частъ отъ неговото месо. Случило се, че този християнинъ не могълъ да си заплати дѣлга, и този християнинъ споредъ договора, тръбвало да остане евреинъ да отрѣже частъ отъ месото му. Ще кажете: жестокъ човѣкъ билъ този

зи евреинъ. Но и будала билъ христианинъ. Евреинъ билъ толкова алчевъ за пари, че не се смущава и месо да ръже на хората. Но благодарение на разумния съдия, който спасиъ христианина. Той казалъ на евреина: хубаво, ръжи месо, но ще знаешъ, че ако отръжешъ само единъ грамъ по-всиче, отколкото тръбва, главата ти с отиде. Замислилъ се този евреинъ, дали да ръже месо, главата му ще отиде. Такъ и ние по нѣкой път се проявяваме така глупаво, като този христианинъ.

Сега ще хомена името на дявола. Той не е такъвъ, какъвто хората си го представляватъ. Хората иматъ много съмътно понятие за дявола, както и много съмътно понятие за Бога. Действително, има единъ Господъ, когото тъкъ описвали, съ хиляди години съ го описвали въ разни форми, но не е такъвъ, какъвто си го представили. Същото се отнася и до дявола, и той паралелно с Господъ върви. Само че когато рисуватъ образи на Бога, хората го рисуватъ безъ рога, а когато рисуватъ образъ на дявола, тъкъ го рисуватъ съ рога. Когато рисуватъ Богамъ, всички го рисуватъ свѣтъли, а когато рисуватъ дявола, всички го рисуватъ като козелъ и тѣменъ. Понятия от това. Ние, съврѣмънитѣ хора на 20 вѣкъ не сме ходили и раздаву съ дявола да го знаемъ, какъвъ е. да знаемъ какъ са поси. Та кого се говори за дявола, питамъ срѣща ли сте го дявола? – Виждати си го у хората. – то е другъ въпросъ. Името единъ отъ всѣ не е срѣцалъ дявола ние се срааговариимъ съ него. Азъ съзнанъ положително, че нико единъ отъ всѣ не се е срѣцалъ съ дявола и не може да ми го опишатъ. Азъ не се въсмущавамъ отъ дявола, но искаамъ да срещна онъ единъ човѣкъ, който може точно да ми го опишатъ, да ми даде неговата фотография. Описватъ ми, какъвъ е онъ дяволъ прѣди хиляди години. Оставете това, какъвъ е билъ прѣди хиляди години, сега искаамъ да ми го представите. Обаче, азъ искаамъ да възмѫ за Богъ една идея, която да не петни ума ви. Още отъ старо време има една идея за Богъ, споредъ която и най-великиятъ души си представили Бога като нѣщо, което нѣма никакъвъ образъ. Нѣкоги ще кажатъ, че въ Библията било писано, че човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие. Оставете този образъ и ведо ме.. То е ваше разбиране. Богъ самъ нѣма образъ, а е създадъл образъ на разитѣ. Подо не нѣма, а е създадъл подобие. Мозъкъ нѣма, но мисли. Уста нѣма, но говори. Крака нѣма, но ходи.. Рицъ нѣма, като не работи. Тъй като ни е не можемъ да си представимъ образа на Бога. Но нѣкога, като си помислишъ за Бога, представяшъ си Го като свѣтлина, която не виждамъ, нито можемъ да пипнемъ, а чувашъ, че ти говори. Има едно вътрѣшно виждане. И ние хората на земята сега искаамъ да виждаме нѣщата, да имаме нѣкакъвъ образъ за тѣхъ. Сега азъ не казвамъ, въ

въ какво тръбва да вървате, но казвамъ, чака съ вървали напрѣдналите души на министето. На съвременният хора още никога не се заговори за Бога, тъй разбирае едно същество живът отъ тъхъ. Не това същество живѣе въ винци ни вътре, въ паметта съвънение. Тие те знаеят Бога извънъ настъ, извънъ природата и Го знаеят дотолкова, доколкото се проявява въ настъ. Тий щото, каквото става, казвамъ: Богъ го е направилъ. Питатъ: Кога Богъ създаде свѣта, ти бѣшъ ли тамъ? Казватъ, че Мойсей е писалъ така. И Мойсей не е билъ тамъ. Той е възелъ единъ докладъ и по него рисалъ. Казватъ: Мойсей е писалъ по възможността. . . Значи, нѣкога по-ученъ отъ Мойсея му е диктувалъ, а той е писалъ. Мойсей бѣше запознатъ съ глубокъ та мудростъ на Египетъ, и оттамъ е писалъ. После той ималъ развито това чувство да скъща нѣщата, за нѣкои нѣща той е могълъ чрезъ наблюдение да скъща, какъ е билъ създаденъ свѣта, какъ е билъ създаденъ човѣкъ и се е опиталъ въ едно кратко раз време донесъ да изложи въпросъта за създаването и цѣлия свѣтъ, както и създаването на човѣка. Имайте предъ видъ, че Мойсей не е билъ тъй невѣжъ. Той е билъ съвѣдумъ човѣкъ, първокласенъ ученикъ. Ако съ го би се явилъ Мойсей предъ сегашните учени хора, съда ли тъ биха могли да се сравнятъ съ него. Мойсей е зналъ всички учени теории за съзтилната, той е разбираялъ законите на електричеството, законътъ на магнетизма, той е знаелъ и биологическите закони. Когато е отилялъ при Фараона, той е разполагалъ съ много знания: хвърлилъ си пръчката и накаралъ тази пръчка да оживѣе. Той е разполагалъ съ много знания, не е билъ тъй шаманъ. Обаче, неговите ученици изопачили учението му и Мойсей изчезналъ, а останалъ Мойсейски, едно изопачено учение. Това вече нее Мойсей, но споредъ разбиранията и въ учение. Не че неговите ученици си имали лошото желание, но така съ разбирали и затова съ го изопачили. Студото е станало и съ християнството. Слѣдъ Христа Неговите първи ученици съ проповѣдвали по-правилно, на слѣдъ това, като се препдавало на втори, на трети, останалите вече съ възприемали и препдавали споредъ разбиранията си. И сега не се спирате върху въпроса: що е Христосъ. Често питатъ: ти върванъ ли въ Христа? Казвамъ, че Христосъ ще спаси свѣта. Спасището е наука. Какъ ще спаси Христосъ свѣта? Казватъ: Христосъ ще оправи свѣта. - Кого ще го оправи? Прѣди 2000 години свѣтъ не съли билъ изправенъ? Най-първи нее тръбва да разберемъ, че всѣки човѣкъ може да изправи своя животъ. Той има абсолютна възможностъ да направи своя животъ. Живѣте, като казватъ своя животъ, разбираючи, че човѣкъ тръбва да постави въ пълно съгласие своя физически, духовенъ и Божественъ животъ. Човѣкъ за съ

беси е почти дио божество. Ако вие питате нѣкого: азъ мога ли да направя нѣщо? - това показва, че вие не сте се добили до никакво знание. Ако при-
ѣдѣт менъ дойдатъ двама виртуози-цигулари и единиятъ пита другия: дали ще
мога да изсвири това нѣщо добре, той нико: нѣма да направи. Опитниятъ, из-
кусилиятъ цигуларъ никога не пита; той с чита за привилегия, че може да сви-
сири и той казва: муга! - нико: повече. Които не може, той пита. Приди да те
започнашъ да свири, азъ му казвамъ: ти нѣма да изкарамъ. На въпроса, дали
муга, си отговоришъ: муга. Които пита, то не може. Казвамъ: ако нѣкой
пита дали мога да изсвири, казвамъ му: че се сбъркашъ пѣкъдъ. Онзи, които пи-
та, бѣрка; които не пита, не бѣрка. Вие ще дойдете тогава до едно криво за-
ключие, защото нѣкой пакъ и невѣжиятъ не пита. Човѣкъ, които знае, той не
не пита. Иие, съврѣменинътъ хора питаме: какъ да станемъ добри, какъ да ста-
немъ учени, какъ да станемъ морални, какво ще стане съ насъ, какви ще бѫдатъ
дѣцата ни, какъ ще бѫде мижътъ ни и тихъ. Мижътъ ти ще бѫде точно такъвъ,
какътъ съ ти. Като направилъ маисторътъ-грънчаръ първото гърне, то се у насъ
заврѣтъло отъ радостъ и намѣрило своята похлупачка.

Казва Христосъ: тази сирота вдовица тури тамъ двѣ лепти. Тя тури
всичко, каквото имаше. Човѣкъ, които мисли да се подвизава въ свѣта, така
трѣбва да постипва. Обаче, тази жена даже и не подозираше, че ще бѫде при-
метъ въ свѣта, но си казва: чакай да тури и азъ нѣщо. Тя не е знаела, че Хри-
стосъ ще и обѣрне внимание, че я вземе за прѣдметъ на своя бесѣда, че ще
яде като потикъ на другите. Тя не казва: къде да дамъ послѣдното си,
дѣцата ми или ще останатъ гладни? Не, тя тури всичко, каквото имаше въ
съкровищницата. Сега, като ви говоря така, че мислите, че искамъ да направя
нѣкакъвъ намекъ за погрѣшките ви. Погрѣшките въ свѣта не седятъ въ грѣ-
ховетъ, които правимъ, но въ това, че иже не използваме благата, които при-
родата ни дава. Сега всички се спиратъ върху постките на човѣка и казва-
ватъ за нѣкого: той е грѣшенъ човѣкъ. Азъ не се спирямъ прѣдъ неговите грѣ-
хове, това не ме интересува, но грѣхътъ седи въ това, че той не се ползва
отъ благата на природата. Сега работите ни въ живота нѣма да вървятъ тѣй
гладко, както иже сме си ги прѣдначѣрвали. Когато рѣката излиза отъ извориа-
си и отива къмъ морето, какъ мислите, гладко ли върви тя, тихо, спокойно ли
минава? Не, на колко хора къщите събаря, колко хора удавя, на колко дървета
коренитъ разрушава, колко кораби завлича, колко мушки и трѣви отвлича!
Мислите ли иже, че къто навлиза въ морето, то я посрѣща тѣй тихо и спокойно
ио? Нѣкой пакъ морето посрѣща рѣката тихо и спокойно, а нѣкой пакъ я
послѣща съ бури и я врѣща назадъ. Сега какво ще кажете? Първите пионери

ще кажатъ: морето ни прие тихо, кротко, въздържано, обаче, обаче слѣдъ нѣколк
врѣме другите пионери, които съ били върнати назадъ, които съ били перду-
шени отъ морето, нѣма да кажатъ като първите. Мислите ли, че то нарочно пра-
ви това? — Не, то си има своя маневрина, казва на рѣката: почакай сега малко.
Всѣки единъ животъ, това е една малка рѣка, която трѣбва да се влѣе въ вели-
кото море. Нѣкой путь морето ще те приеме тихо, мѣлкомъ и ще каже: влѣзъ!
Нѣкой путь ще те посрещне така бурно, че ще охвѣрли на нѣколко кило-
метра далечъ отъ себе си, че се образуватъ редъ вълни около тебѣ.
Ако ти си уменъ, че разберешъ смисъла на живота, ако не си уменъ, че се намѣ-
римъ въ голямо противорѣчие и ще кажемъ: ама защо се вълнува така морето?
Не знае ли кой иде при него? Не знае ли какъ е името ми? — Голямата рѣка
е името ми. — Азъ пакъ съмъ великото море! Като каже така на морето, то ще
се поусмихне. Питамъ: моретата ли станаха отъ рѣкитѣ, или рѣкитѣ станаха
отъ моретата? Вие сами ще си дадете отговора. Между морето и рѣката нѣма
никакво противорѣчие. Това е външната обстановка на нѣщата. Ако между наст-
хората има никакво противорѣчие, то съ дѣлъни на никакво неразбиране. Какъ
каква разлика има между единъ богатъ и единъ сиромахъ човѣкъ? Виждате нѣ-
какъ единъ богатъ човѣкъ, но той е невѣжа. Виждате другадѣ единъ сиромахъ,
но той е ученъ човѣкъ, станалъ е професоръ. Ако той бѣше богатъ човѣкъ, про-
фесоръ нѣмаше да стане. И ако природата го е направила сиромахъ, то е за-
да го предпази отъ никакви слабости. Тя иска да го направи лекъ, да олек-
не. Нѣкой путь човѣкъ трѣбва да олекне. Въ това положение човѣкъ трѣбва
да намѣри себе си. Питамъ тогава: каква разлика има между ~~ми~~ учения и не-
вѣжия човѣкъ? — Нѣма никаква разлика. Учениятъ човѣкъ е обработена земя,
а невѣжиятъ, исучениятъ човѣкъ е необработена земя. Но и единиятъ, и дру-
гиятъ могатъ да станатъ учени. И учениятъ може да стане невѣжа слѣдъ врѣ-
ме, като не се учи, и невѣжиятъ може да стане учень, слѣдъ врѣме, като се учи.
Учи. И добриятъ човѣкъ лошъ може да стане, и лошиятъ човѣкъ добъръ може
да стане. Ние говоримъ за относителната доброта. Ако ти не усилвашъ въ-
себе си своите добродѣтели, слѣдъ врѣме ти ще отслабнешъ. Ние виждаме този
законъ въ свѣта. Свѣтскиятъ, умнитѣ хора го разбиратъ. Този, който иска да
се бори, да надвиша, всѣки денъ прави своите упражнения. Ако отидете въ Аме-
рика, ще видите тѣзи боксиори, които искашъ да се развиватъ въ своето из-
куство, звакали тамъ на тавана една топка и цѣли три-четири часа сеупраж-
няватъ: подхвѣрлять я ту нальво, ту надъсно, скакать, ставатъ, лѣгатъ, правятъ
упражнения. Като го види нѣкой, че каже: този серсеминъ какво прави тамъ?
— Нѣ, този човѣкъ има идея. Той ще спечели нѣщо, че стане нѣщо отъ него.

Той се бори за една премия, ангажирал се е и знае, че следът няколко месеца той ще вземе тази премия от 50000 долари, ще има една придобивка. Той ще се боксира, както едно врънне върху римският арени е ставало: някой гладиатор се бори със другъ, докато единият падне и се признае за победенъ, Тогава другият взима премия от 50000 или от 100 хиляди долари. Какъ да не се боксираш при това положение? Отрува днес упражняваш по няколко часа на денъ, да удриш топката,ща да получиш нѣщо. Сега ние можемъ да кажемъ, че това е губене на време. Азъ правя едно сравнение. Ако този боксиоръ, споредъ въсъ, като се упражнява по три-четири часа на денъ, губи времето си, вие, като седите по цѣли дни дома си и се окайвате за положението, въ което се намирате или за страданието, които ви съдомли, вие не сте ли единъ подобенъ боксиоръ за всъ това време не съмъ изгубенъ? Като дойде страданието, ти изляза на съръда му, като този боксиоръ, че отъ едината страна, че отъ другата страна, че отляво, че отдясно, набий го добре и му кажи: ти не знаешъ ли кой съзъвъ, не знаешъ ли че азъ съмъ свободенъ гражданинъ? Някой път страданието може да те надвие, да паднешъ на земята, да изгубишъ съзнание. Нищо отъ това, послѣ пакъ отново ще се състезавашъ съ него. Често геройтъ и героинитъ въ някой романъ, като ги назоватъ страданието, тъй изгубватъ съзнание, падатъ на земята и казватъ: набиха ни. Като стане отъ земята, отиде при страданието, започне да се маже около него но въ себе си казва: чакай, втори пътъ азъ ще те набия. Казвамъ: ище би до съмъ, ище те биятъ. И този пътъ съмъ, когато съмъ върху кръстена, като Сега вие слушате и казвате: какво е заключението? -Отъ съвръменния животъ ние можемъ да извадимъ относителни заключения само. Каква ще биде крайната цѣль на живота? -Въ свѣтъ крайна цѣль нѣма. Въ съвръмения животъ никаква крайна цѣль нѣма. Този животъ наричаме единъ прѣходенъ, но приятенъ свѣтъ. Материалниятъ свѣтъ азъ го кръщавамъ: свѣтъ за дѣцата. Всичко ние сме дѣца и тръбва днес забавяваме по единъ или по другъ начинъ. Забавление е той. И много хубаво! Философътъ, който разбира, казватъ, че той билъ май. Заблуждение е това. -Да, той е заблуждение за мъдри, когто играятъ роля на дѣцата, но за самия дѣца той не е заблуждение, той е точно и мѣстото си. Ози Богаташъ, който има голѣми богатства, който е милионеръ, иска се радва на паритъ, то е на мѣстото си. Ози сиромахъ, който нѣма пари, неко поплаче малко, тъка пострада. И то е на мѣстото си. Този плачъ има смисълъ. Живетъ на земята не може безъ сълзи, безъ плачъ. Ако предъцѣлия си животъ ти не си плажалъ, все тръбва да поплачешъ малко. Ако времето не поплаче, какътъ смисълъ има то? И времето понѣкога тръбва

да поплаче. Когато влъмете плаче, има синъсъл във този плачъ и ръките приидват, и сънговетъ с топът, и цвътъта растат, и росните капки се явяват. То е цъло благословение. Вие ще кажете, че Господъ е наредилъ така. – Много хубаво, Господъ е наредилъ да сиятъ нѣкого, че да плаче. Българинъ касвашъ за нѣкого, че го настивасали хубаво. Ако вълната, ако памукътъ не се настиваша, какво може да излѣзе отъ тѣхъ? Ако прѣстъта не се настива са, какво ще излѣзе отъ нея? Тъ като настивашъ нѣкого, това е хубавото. Казвамъ: ние трѣбва да вземемъ живота въ вѣчните му прояви, а не въ тѣзи врѣмени, прѣходни състояния. И за въ Отдено вие ще намѣрите един отъ великия разрѣшения на вѣпросите. Тъ като сега животъ се проявява, това е най-красивото, което Богъ може да ни даде на земята. И каквото и да говорятъ хората за този животъ на земята, това е тѣхно лично мнѣніе! Много светии, които сѫ заминали отъ земята, съжаляватъ, че сѫ заминали. Тъ искатъ да дойдатъ на земята, пакъ да ги биятъ. Тъ имаха много страдания, но въ тѣхъ имѣтъха особена вътрѣшна, специфична радостъ, каквато на небето нѣма. Много светии, много учени хора, които сѫ заминали вече отъ земята, пакъ искатъ да дойдатъ да поживѣятъ на земята. Тамъ тъ иматъ много знания, но казватъ: въ тѣзи знания, които имахме на земята, имаше нѣщо специфично. Слѣдователно, по екция начинъ единъ денъ и вие, като заминате отъ земята, ще съжалявате, че плачете за земята, но ще бѫдете вече възрастни! Вие ще плачете, но тамъ ще ви кажатъ: вие все също възрастни, не ви се позволява да играете и да плачете. Вие ще си кажете: имаха о旳ен блажени врѣмена, което си играеме, както искахме, и добро правихме, и грѣшихме, за което ни имѣтъха малко, но ни оставаха свободни. Сега мнозина описватъ небесния животъ такъвъ, какъвто не е. Сега азъ нѣма да ви кажа своята опитностъ за нелето, но тъй, както разглеждамъ вашите описание, както хората го описватъ, въ това описание има една погрѣшка. Тази погрѣшка не е съзнателно направена, но се дѣлжи на това, че всички хора описватъ небето привечеръ. Азъ виждамъ нѣкой виденъ писателъ, който минава даже за учителъ описва небето привечеръ и казва; добре е да виждашъ планините при цалъзъ на слънцето. Питамъ: защо той не казва да се гледа красотата на планините при изгрѣвъ на слънцето, ами вечеръ? Понеже залѣзътъ е по-достигненъ на хората, а малко хоръ сѫ правили свойте наблюдения при изгрѣвъ на слънцето. Затова именно той сбърща вниманието на хората да гледатъ красотата на планините привечеръ, а не при залѣзъ на слънцето. Обаче, тази красота при залѣзъ на слънцето трае само единъ моментъ и послѣ скоро се изгубва.

Красотата при изгрѣва е въвходяща. Слѣдователно всички писатели разглеждатъ

Красата при изгръва е въходяща. Слъдова, всички писатели разглеждатъ сега красотата при залъза на слънцето. Сега у мнозина от вас има желание да станете силни, да се проявите, но тръбва да разбиате законите и проявите. Да допуснемъ, че вие наблюдавате къмъ една река, която няма смес. Искате да я пръсочите. Направете този опит най-напредъ на единъ трапъ широкъ два метра, за да не би като пръсочите реката да се намърти във водата. Пръсочите ли трапа, че пръсочите и реката. Вие тръбва да имате умение да пръскачите. Та именно и те, съвръменниятъ хора, тръбва да се занимаватъ със онзи сили, които действуватъ върху насъ. и посъдъ да разберемъ този сегашенъ порядъкъ, който съществува. Нищо не казваме, че настоящиятъ порядъкъ ни плаши. Не, това е субективно скъвашане. Този порядъкъ съществува отъ цълокупната действителност на цълото човечество. Когато човечеството единъ денъ порастне, то ще създаде другъ порядъкъ. Дотамъ, додъто е достигналъ, то е създало този порядъкъ. Сега ищаме човечеството да създаде единъ идеаленъ строй. По-идеалъ строй отъ сегашния то и може да създаде, пъкъ и да създаде сегашниятъ хора пакъ ще се повърнатъ къмъ своята разбирання. Това най-първо зависи отъ разбирането на хората. Всички напрѣднали души тръбва да иматъ единъ идеалъ, да знаятъ въ какво седи бѫдещия животъ. Много пъти, напримѣръ, ищаме за себе си свобода, а ограничаваме другите хора. Комъ ти съ своята свобода ограничаваш другите хора, каква свобода е тази? Тя е свобода лично за тебе. Ако ты ограничаваш единъ, втори, трети, каква е тази свобода? Свободата не седи въ това, да правиш, каквото ищаме. Животъ-човѣкъ е свободенъ. Свободата седи въ това, че всичко, което човѣкъ прави да е разумно. И твой, Христосъ се обрѣща къмъ предмета за тази вдовица. Споредъ моя скъвашання тази вдовица не бѣше твърда жене. Всѣкако употребява двѣ лепти, числото двѣ, тя е разумна жене. Жена, която употребява единицата, която носи единицата на гърба си, тя върви по межик линия, тя е межик. Тази жене, която се е оженила за нѣкой межик, тя ще го бие най-малко по два пъти на денъ. Жена, която носи двѣтъ на гърба си, тя е домакиня жене, къщата ще нареди, ще измаже, ще изчисти, дѣлата ще пагледа, ще нареди, и покрой ней, и работятъ на межика и ще се наредятъ. Азъ Синъ каза на всѣки, който иска да се ожени, да види, дали числото двѣ е написано на гърба на неговата жене., а може или на челото или другадѣ. Но има ли единица написана и гърба на тази жене, по-добре този човѣкъ да я вземе като учитель. Сега вие не тръбва да водите криво заключение, но тръбва да знаете, че тъзи, която носятъ единица на гърба си съ на

мъстото си; тий, които носи търпимостта на гърба си, и търпимостта на мъстото си. Числото двър е резултатъ на една въчна Борба. . Двърт единици слѣдъ като се съединятъ, създаватъ числото двър. Това е законъ на примирение. Противорѣчието е вътре въ двъртъ, но има единъ методъ на примирение. Двама души, които се примиряватъ, образуватъ една двойка. ~~Х~~ Този законъ ще видите, напримѣръ, въ вашия синъ. Той съществува навсъкъдъ въ природата, и между животните. Синътъ е небръженъ, невнимателенъ, малко нахаленъ, но слѣдъ като намѣри още една единица, станатъ двър единици, започва да става порядъченъ. ~~Х~~ Този членъ, както формата, като изражение въ турено, за да могатъ хората да живѣятъ добре. Двама души турени на едно място могатъ да вършатъ работа. Единъ като е самъ, той може да мисли! да философствува, да мечтае, но не може да върши работа. Тако станатъ двама, разбираме, като намѣри той подобния си, разбирамъ онзи разумни, който правилно разбира нѣщата. ~~Х~~ Сега ние искаеме другите хората влизатъ въ нашето положение да ни помогнатъ. Ние сме на крива посока. Най-първо ако ти самъ не можешъ да си помогнешъ, ако ти самъ нямашъ наклоностъ да разбирашъ, никой другъ отвѣти не може да те накара да разбирашъ. ~~Х~~ И споредъ свъръ. научни изследвания всички даровити хора са родени даровити. И съ учители, и безъ учители тър учени ще станатъ. ~~Х~~ Едно малко побутване въ природата може да ги наведе на Божествена мисълъ. ~~Х~~ Казвамъ: има единъ първоначаленъ учителъ въ свѣта. Даровитият човѣкъ работи и съдруги учители, но има единъ учителъ, който му говори отъ вътре. Това е една привилегия. ~~Х~~ Онятъ ученикъ, който се о пробудиши, той може вече да говори съ този учителъ. То вече може да говори съ него и може да си разрѣши тѣзи вътрешни задачи въ живота. ~~Х~~ Този учителъ ще го насоми така че той може да разрѣши всички свои личностни въ живота си добре. Ще му даде и начини, и методи, и сили, и вдѣхновение и ще му покаже, какво нѣщо е животъ и какво нѣщо е смъртътата, какво нѣщо е жената въ свѣта, и какво нѣщо е мъжътъ, какво нѣщо е братътъ и сестрата, какво нѣщо е приятельтъ, какво нѣщо е господарътъ и какъво нѣщо еслугата. ~~Х~~, каква роля играятъ всички други хора и тун. На всичко ще го наведе този учителъ и всичко ще му разправи. И тогава ученикътъ ще влезе въ ролята си. А не той да казва, че наука не му трѣбва, тоне не му трѣбва, онова не му трѣбва. Всичко му трѣбва! Той трѣбва да съзнае сѫщността на това, което му трѣбва. ~~Х~~ Ако ти не можешъ да възпроизвѣши въ положението на единъ мѫжъ, ти никога не можешъ да мислишъ; ако ти не можешъ да възпроизвѣши въ положението на една жена, ти никога не можешъ да чувствувашъ да обичашъ и ако ти не можешъ да възпроизвѣши въ положението на едно дѣтѣ, ти никога не можешъ да се научишъ да работишъ.

Защото въ същността дъщата ралотята. Като дойдатъ дъщата, тъ стимулиратъ родителите си, тъ даватъ стимулъ. У дъщата има стимусъ стремежъ да работятъ. Каквото му е дете, то ще го разтвори, ще го разкажа. То е ученъ човѣкъ. Дайтъ му една книга, то ще я разтвори и ще я разкажа. То намѣрило си ето, и каза: много проста работа е това. А вие го мислите за много важна. Едно дете може да ви рагжа книгата и да ви покаже, че имашъ още по-хубава отъ нея. То е ученъ човѣкъ. Ако го попитате, защо скъса книгата, то казва: ако тази книга също тъй хубаво написана, тъй хубаво направена, тя никога нѣмаша да се скъса. И така е направи книгата отъ пергаментъ, че то да скъса, да скъса и да не може да се скъса. Ил тури електрически токъ въ тази книга, че като хване да отскочи. Когато детето скъса книгите, това показва, че майката му и баща му не седятъ на много високъ уровень на развитие. Дете, което скъса книгите показва, че този потикъ му е даденъ отъ майка му и баща му. Иначе отъ дѣ ще се роди този потикъ у него. Защо не се роди въ него желанието да обрне книгата и да я разгледа?

- 33 - Сега да дойдемъ до малкото, което може да изложи въ живота си съ разбиране. Тома малкото може да ни спаси отъ хиляди ненужни страдания, а може да ни избави отъ хиляди не нужни радости. Споредъ моето разбиране има много страдания ненужни, има много радости ненужни. Защото слѣдъ всяка суетна радостъ, че ти дойде една много голъма скърбъ слѣдъ всяка суетна скърбъ, че ти дойде една голъма радостъ. И мислишъ, че искажалъ нѣщо по твоя адресъ и съ това уронилъ твоето достойнство. Той казва: Знаешъ ли какво е писано по вѣстниците за тебе, една много лоша статия. И ти цѣла ноќ не спишъ, пишешъ отговоръ на тази обида. Ишо не е писано. То се отнася за другъ искажи, за тебе даже не съ обрнали вниманието, а ти си безспокоишъ. Дойде другъ искажи твой приятел и ти казва: Ти знаешъ, каква е писано за тебе, азъ съдва сега разбрахъ, че ти си билъ толкова гениаленъ човѣкъ, четохъ една рецензия за тебе. Ти цѣла ноќ не може да спишъ, но ставашъ сутринъ, искажи нишо не е писалъ. Значи изложи те хората. Много пакъ казватъ хората, тъй да ме понамажемъ малко колата, да не скърци. Това е тактика. Искажи пакъ у хората има единъ принос за вѣпитание, че те хвалятъ и ще те корятъ, но било по единия било по другия начинъ, това е педагогическо правило. Който те кори, и който те хвали, това ескъдъ противоположни сили. Имашъ чукъ и наковалня. Щомъ имашъ чукъ, трѣба да имашъ и наковалня; щомъ имашъ наковалня, трѣба да имашъ и чукъ. Питамъ: защо искажи пакъ на земята трѣба да ни похвалятъ, а искажи пакъ трѣба да ни корятъ. Ако кажете, че постоянно ви чукатъ, това не е вѣрно.

Всъко страдание съответствува на една радост и всяка радост носи слъдък себе си едно страдание. Щомъ почевствуваш една радост, тя носи слъдък себе си най-марко едно страдание. Понъкога една радост наси слъдък себе си десетъ скърби и си заминава. И тамъ тогава: защо радостта тръбва да ни остави тъзи скърби? Досега никой не е отговорилъ. И най-великиятъ хора и на велитъ учители на земята и тъ съ скърбели. Казвахъ Христосъ: "Прѣскърбна е душата ми душата отъ смърть." Нѣмаше ли той разбиранія? Имаще разбиранія. Но той се намираше въ положението на човѣкъ, който разгрѣхдаше нѣщата отъ човѣшко гледище. "До смърть" значи дошла е тази скърбь до дѣното. Но слъдъ възкресенето Христостъ мина отъ тази скърбь въ онази радост, която назаричатъ вѣчното благо, бѣчната радост, на която скърбь вече не е съпътница. Въ този Божественъ животъ скърбъ и радостта се сливатъ заедно. Отъ лично гледище въ Божествения свѣтъ въ скърбъта и радостта има двѣ сили, които дѣйствуватъ едноврѣменно, една постостояна борба и нито едната отстъпва, нито другата. Въ земния животъ радостта казва: азъ ще бѫда първата. Скърбъта казва: не, азъ ще. Бѫда първата. Затова при сегашния съврѣмененъ животъ скърбъта е много по-силна отъ радостта. Скърбъта, като намѣри, че ти си приель радостта, наложи те и казва: защо си допусналъ тази радост защо и прие Бесь мене. Радостта е по-нѣжничка, скърбъта е по-груба, тя е мижка гана, тя върви по мижка линия. Радостта е по-нѣжна, като види, че главата на нѣкого е пукната, казва: нѣма нищо, азъ знамъ характера на скърбъта... И вземе, че те прѣвъже. И като дойде скърбъта на вория денъ казва: кой ти даде това право? че можне бинтажа ти, че те нали и си заминава. Като дойде послѣ радостта, казва: дай съмъ и бинтажитъ ти! Е, нѣма нищо, че и простишъ. нали знаешъ, че тя е малко грубичка? Обаче въ Божествения свѣтъ, скърбъта, която е толкова егоистична, примирява се съ радостта, съединява се съ нея въ едно и човѣкъ повече не бива битъ. Та всѣки, който е приель радостта, прѣди скърбъти, той все ще яде сой. Такъ е въ живота, така обяснявамъ азъ. И който иска да знае, дали е така, или не, това е другъ вѣпростъ. Ако не ме вървате, идете въ другия свѣтъ и ще повѣзвате. Азъ иска съ да провѣрявате нѣката. Ама дали е така. Провѣрете-нищо повече. Ако намѣрите нѣкое по-добро обяснение, елате и ми кажете, азъ съмъ готовъ да слушамъ. Доколкото азъ съмъ разбрали, така седи работата. А и пъкъ азъ умниятъ човѣкъ, щомъ видя скърбъта, по нѣкой пътъ не я дочаквамъ. Азъ не искамъ да се разправямъ съ нея, затова понъкога азъ я залъгвамъ. Като дойде тя, азъ намажа лицето си и казвамъ: много съмъ скърбенъ. Тя и тогава се усмихва. Нека ти се извърши отъ мене. Извърши.

като ме види така намазанъ, побълъль, казва: кой мина тукъ прѣди мене, та
 те е билъ? Сега вече азъ нѣма какво повече да те бия. - и си заминава.
 Като си замине, азъ се измия. Като дойде, пакъ се намажа. Тя ме е научила
 да работя. Всѣки денъ се дикизирамъ. Какво ще кажете на това? Че ви е разбѣ
 всѣки денъ правите това, всѣки денъ се дикизирате. Една отъ сестрите, коя-
 то слуша моите бесѣди, казва: Учителю, ти не си оставилъ нито едно наше чу-
 ство да го осмѣши, не си оставилъ нѣщо, което да не ухапешъ.;, ние си по-
 вили едно наше благородно чувство да не го осмѣши! Не, азъ се смила на всич-
 ки онни чувства, на които и вие се смишете. На които вие се смишете, и тазъ
 се смила; на които вие плачете, и азъ плача. Другояче седи въпросътъ. Ние
 сами опетняваме нашите чувства. Ако има нѣщо възвишено и благородно, раз-
 бираамъ. Като се говори за любовта въ съвременния животъ, вие казвате: ос-
 тави това, не ни говори за любовта. Ако дойде нѣкой въ къщата ви и каже,
 че е обикнали жената ви, вие веднага ще се зачудите. Не, този човѣкъ не трѣб-
 ва и дума да отваря за това, че жената ви е красива, и че той е обикнали. Осъ-
 щащо трѣбва да говори това? Това не е само между свѣтските, но и между рел-
 гионните хора. Ние още не сме дорасли. Като срецне жената на този човѣкъ,
 той трѣбва да каже: откакъ видяхъ жената ти, съ тѣзи добри качества, азъ се ви-
 радвамъ, че измѣнихъ лошото мнѣніе, което имахъ за женитѣ. Азъ имахъ мнѣніо
 лошо мнѣніе, но като видяхъ въ жената такива добри качества, азъ измѣнихъ
 мнѣніето си за тѣхъ. Твоята жена ми щаде поводъ да гледамъ малко по-друго
 яче на женитѣ. Като срецна една жена, която ми харесва, трѣбва да се зарад-
 вамъ, че има такива благородни жени въ свѣта. Всѣки чиста, всѣка благородна
 жена има топлина отъ десетъ хиляди градуси. Какъто ми, кой може би могълъ
 да пипне или да направи нѣкаква пакостъ на такава жена, която носи въ себѣ
 си една батерия отъ десетъ хиляди градуси. Вихте ли повѣрвали вие, че так-
 жена може да я цѣлуне единъ мижъ? Не, още далечъ отъ устата, отъ рѣцѣтъ
 му нико не би останало. Всѣко докосване до нея, това е огнь появляващъ.
 Той ще седи далечъ отъ нея съ всичкого си уважение и почитание. Въ то-
 ва седи този велика моралъ. Но при това вие имате малко по-друго понятие
 за чистотата. Азъ не зная отъ произлиза този моралъ, върху който съврѣм-
 ните хора базиратъ своите постѣпки и съграждатъ своя чоморалъ. Материята,
 отъ която е направена моята уста е отъ хлѣбъ, отъ жито и нѣма да се минат
 3-4-5 месѣци, и тя ще се промѣни. Да кажемъ, че нѣкой ме е цѣлуналъ и не
 ми е приятнно. Питамъ: моята уста, това азъ бли съмъ? Вратата, прѣзъ която
 вие влизате, това вие ли сте? Не, само че ние обичаме вратата ни да бѫде
 въ направно положение. Моралътъ седи въ друго отношение. Въпросътъ е да

въ изправно положение. Моралът седи малко по-другояче. Въпросът е да не би онзи, когото ние обичаме да направи една пострика, която да е противъ този моралъ, който ние имаме вътре въ себе си. Въ ума и въ сърцето си ние имаме единъ моралъ, отъ който тръбва да се пазимъ. Защото, ако ти обичашъ нѣкого, тръбва да му отدادешъ всичкото уважение и почитание, и при това да не му създадешъ ни най-малкото страдание. У тебе не тръбва да се заражда желание да му причинишъ ненужни страдания. Това е любовъ. При любовта сега на земята, ако ти причинишъ нѣкому нужни страдания, ти по обичашъ; ако му причинишъ ненужни страдания, ти не го обичашъ. Причини страдания, които са на място. Сега ще ви приведа единъ примѣръ, който само отчасти може да обясни идеята. Една американка отъ града Бостонъ се влюбва въ единъ американецъ отъ низко произходжение. Тя била дъщеря на единъ голъмъ миллионеръ. И тя казва: азъ искахъ на всяка цена да се охеня за него. Баща и не се противопоставя, но я моли да почака малко съ взимане окончателно рѣшене по въпроса и до това време той изпраща портрета на нейния любимецъ при единъ виденъ физиогномистъ и френологъ, да се проиднесе той за тази личност. Бащата вървалъ въ тѣзи науки. Слѣдъ кратко време той получава назадъ портрета на този господинъ съ слѣдните сведения: дъщеря ви по никакъ начинъ да се не жени за този човѣкъ, защото най-много двѣ години слѣдъ сватбата той ще я убие. Вие ще кажете: отъ този човѣкъ може да прави такива заключения? Той може да я убие, а може да не я убие. Тогава бащата занася писмото на своята дъщеря и казва, какво представлява нейния любимецъ. Дъщерята казва: добъръ, азъ ще се откажа, нека да направя единъ опитъ, да видимъ, дали така ще се случи, че ще страдамъ, нищо отъ това. И наистина, този младъ човѣкъ се ожевава за друга. Слѣдъ двѣ години той намира жена си. Питамъ: любовъ ли е това когато онзи, който ви обича и иска да ви създаде една радостъ, а въ създале едно голъмо нещастие, като ви лиши отъ това, което вие обичате? Намъ примѣръ, вие искате да учите, но онзи, който ви обича, ви лишава отъ вашата радостъ, отъ вашето щастие, като ви казва, че не тръбва да учите, „това любовъ ли е?“ Този човѣкъ ви лишава отъ едно благо. Казвамъ: всѣки човѣкъ въ сегашния животъ тръбва да се пооприва къмъ какво и да е изкуство или наука. И като дойдемъ до земния животъ, ние тръбва да сестремъ къмъ въчния животъ. Ако ние не разбираме земния животъ, какъ ще разберемъ небесния? Ако не цѣнимъ земния животъ, какъ ще цѣнимъ небесния? Ако земниятъ не виждаме, какъ ще виждаме небесния? Защото отъ този животъ ние ще се приготвяваме за другия животъ. Този животъ не е далечень, ние го живѣемъ.

емъ. Въчинните животъ е този, въ който нѣма смърть, нѣма скрбни и страдания. Въ този животъ, като видиш само онзи, който те обича, ти веднага ще почувствуваш дълбока радост въ душата си. Голямо щастие за тебе ще биде да видиш Онзи, който е създалъ свѣта, да видиш онзи, който е създалъ всички форми, да видиш Онзи, който е създалъ цѣлата наука, всичката красота; да видиш Онзи, който носи всичката сила и мощь въ себе си, достатъчно е само да видиш Този, който че ти се усмихне отдалечъ и послѣ пакъ ще се скрие. ~~Н~~азвамъ: това нѣма да биде измия, но една живъ опитностъ. Такава опитностъ сѫ имали и всички велики хора. Тѣ сѫ станали велики хора, защото сѫ видѣли само едно малко проявление на Бога, който се проявява и изчезва. И всѣки, който е видѣлъ Бога, е станалъ велики. Това виждане не е ~~външ~~, но, но вътрѣшно виждане. ~~Н~~акъмъ мислятъ, че то е външно виждане. Не, то е въ съзнанието вътрѣ. Когато ти видиш това външно начало, всичките ти скрби, всичките ти страдания и мукотоми излѣтятъ, и ти ставаш мошъ, умътъ ти проблесва, и ти почваш да разбирашъ смысла на живота. И тогава, това, което е било невъзможно за тебе, става възможно, и ти носиш радостъ и миръ новъаждъ. Този е опитностъта на всички велики хора не само въ миналото, но всички велики хора, велики души ги наричатъ азъ, и иматъ тази опитностъ и сега. ~~Н~~айзвѣтъ-ти за Бога можеш ли да направиш това? Че за кого другъ ще го направишъ? За кого другого ще служишъ? На хората ли ще служишъ, Че ако ти не можеш да служишъ на Бога, Който ти е далъ всичко, какъ ще служишъ на другите хора? Подъ Богъ ние разбираме това. Външно начало, Божественото, което живѣе у насъ въ което се гради великото. Ако въ всѣки човѣкъ може да се сѫбуди Божественото, той не изведиѣжъ, но постепенно ще има шансъ въ живота си да придобие и да прояви всички възможности, които сѫ вложени въ него. И тогава, дѣто и да отидете, при който и да е учителъ, само къто търсиш спасението си, той ще може да ти го покаже. И когато въ свѣта дойде единъ проповѣдникъ или единъ светия, Богъ искачрѣе този прозорецъ, който Той е направилъ, да погледнатъ всички хора навѣнъ да видятъ всичко онова наоколо си, който Богъ е направилъ. И затова именно науката е непрѣрывна. Въ всички учени, въ всички велики хора този синъ е единъ и съ цѣ. ~~Слъдователно, щомъ разбирамъ така, ако едно дѣто може да ми каже Истината, за мене то е единъ голямъ прозорецъ. Ако едно дѣто може да ми изпѣе една пѣсен, която може да ме вдѣхнови, това дѣто замене е единъ голямъ прозорецъ. Чрезъ който азъ мога да видя всичко оново, което Богъ е сътворилъ.~~ Ако азъ, който съмъ голямъ, не знамъ, какъ да постъпя

При даденъ случай, а виждамъ едно малко дѣтѣ, което ми дава единъ добъръ примѣръ отъ морална постилка, това дѣтѣ за мене е единъ голямъ прозорецъ.

То вижда друго едно малко дѣтѣ паднато на улицата и бѣрзо се притичва къмъ иго, вдига го, помчиства го, изчища го и послѣ го цѣлува, а слѣдъ това го завидеа дома си и го нагостила, казвай: Справо, ето единъ добъръ примѣръ.

Досега азъ не съмъ направилъ таковъ пѣцъ, а това малко дѣтѣ го направи.

Бракъ може да се прправи свѣта: ще дигнешъ този, който е падналъ. Какви са силни причините на неговото падане, ние не знаемъ. Защо е съгрѣшилъ той и това не знаемъ. Ама тамъ въ рая съгрѣшили първо. Питамъ; кой мажъ или моя жена отъ съвременниятѣ, ако се намѣри въ този рай нѣма да съгрѣши? Доколкото знаемъ, всички, които са живели покрай това дърво, всички стѣ яли отъ неговите плодове и са съгрѣшили. Ние, като очиждате понѣкога другите хора, правите и вие сами сѫщото. Казвате: не е хубаво да се одумва, а при това одумвате. Но е хубаво да се състинѣва човѣка, а при това се съмѣвате.

Не е хубаво да бидешъ безвѣрникъ, а при това се обезвѣрявате. Даже и сегашниятѣ водители на теософѣтъ-Крина Мурти-прѣдева една своя опитностъ че съдѣ кого намѣрълъ своята възлюбене и послѣ я изгубилъ, сторило му се, че всичко изгубили въ свѣта. Той казва: всичко, каквото имахъ, изгубихъ. И съдѣ това отинълъ некъ да търси своя Учителъ. Питамъ: кое е причината, дѣто той изгубилъ своя Учителъ? Той казва: потрѣбно е понѣкога да изгубимъ своя Учителъ, следа се създаде по-голямъ стремежъ. Та и мислете, че понѣкога нѣме да изгубите вашата радостъ. Ще се поколебаешъ, и скрѣбъта ще дойде.

Може-би за половинъ или за единъ часъ, но скрѣбъта ще дойде.

ЧВ-
Първото нѣщо: вие трѣбва да бидете готови когато тази вдовица да вложите всичко, каквото имате. Но не да знаятъ хората. Питамъ: какво може да се направи съ три пари въ свѣта? Ако азъ внеса три пари, всичкото свое имане, питамъ: какво може да се направи съ тѣзи пари? Какво може да се направи съ това малко благо? Нищо не мога да направя. Но този малъкъ по-тъкъ на третъ пари турени въ известна посока, може да причини цѣло прѣօроование въ нашия животъ. Туримъ ли този малъкъ потникъ като основа, нѣщата веднаго могатъ да се реализиратъ. Казвамъ: искамъ сега всички вие да бидете свободни. Нѣкой казватъ, че не трѣбва да биденъ амбициозни. Не, трѣбва да биденъ амбициозни, но на място. Нѣкой трѣбва да биде силенъ, и дѣто трѣбва да покаже силата си. Всичко е хубаво, когато съ на мястото си. Ние вѣрвимъ сега по единъ моралъ, който не може да произведе ония резултатъ, който ние очакваме. Единъ дойде, казва ти: не прави това, не прави онова. Дойде да казва ти: прави това, прави онова и т.ч. Единъ говори едно, другъ - друго.

Единъ говори едно, другъ - друго. Казвамъ: прави всичко това, което е дадено въ природата, което и природата прави. Обаче има нѣща въ природата, които човѣкъ е турилъ и върху тѣхъ не разсѫждаваме и казвамъ: това не прави оново не прави. Когато влѣзешъ въ бакалница на тънината, самъ си избирай стоката; когато влѣзешъ при бакалина на свѣтлината, остави той да ти избере стоката. Всичко снова, което природата е свързала, азъ го наричамъ, че то е най-разумното нѣщо въ свѣта. Дай ходъ на всѣко едно желание, което изтича отъ дѣленината на твоята душа! Дай ходъ на всѣка възвишена мисъль, която произтича отъ дѣлбочината на твоя умъ! Дай ходъ на всѣка твоя постънка, която изтича отъ дѣлбочината на твоята воля! Никога не спирайте хода всѣка ваша мисъль, на всѣко ваше чувство и на всѣка ваша постънка, щомъ тѣ изтичатъ отъ дѣлбочината на вашето естество. И като направишъ такава една постънка, само ти трѣба да знаешъ за нея, никога не отивай да разправишъ на другите хора, какво си направилъ. Ако ти плащашъ за това, можешъ да разправишъ, и това не е лошо, защото иначе нѣма кой да даде на рапортиоритъ материалъ. Но ти си мъ провѣрявай, докато дойдешъ до единъ основенъ законъ, който азъ наричамъ реалностъ. Реалността е единъ основенъ законъ, който никога не е мъни. Вижда ме единъ човѣкъ и намира, че съмъ хилавъ, слабъ. Като виждашъ ме гледай тъй, азъ съмъ силенъ човѣкъ. Застани правъ! Той застава. Хващашъ го съ единствени ръка и го дигашъ въ въздуха правъ, дигашъ го единъ два пъти и го слагашъ посрѣдъ на земята. Той казва: ти правишъ нѣщо, навѣрно хилнотизиранецъ. - Добре, нека дойде още единъ. Дойде още единъ и двамата ги издигашъ заедно нагорѣ въ въздуха. - Това е илюзия. - Добре, нека дойдатъ още двама, да се кататъ отгорѣ ви. Етава четирима и ги дигашъ всички заедно. Дойдатъ четири-петъ души и всички заедно дигашъ въ въздуха. Питамъ: това илюзия ли е? Казвамъ: вие сами виждате, че това не е илюзия, защото, азъ съмъ илюзия, нѣмашъ да има никакво напрѣжение въ мускулите ми, а вие виждате, че има известно напрѣжение въ мускулите ми. Ако прѣмърите ръката ми, че видите, че обемътъ и се измѣнилъ, става едно свиване на мускулите, вслѣдствие голѣмото напрѣжение, и тѣ ще видятъ, че се намиратъ предъ една реалностъ, въ която има отисъння, не предъ една илюзия. При реалността има съмна на енергията. Щомъ става съмна на енергията, нѣщата са реални. Реални нѣщо са съмъ тѣзи, които даватъ потикъ на нашия умъ, на нашето сърце, на нашата душа да се реализиратъ нѣщата. Щомъ нѣщата се реализиратъ, тѣ са реални. Всѣко нѣщо, което не дава потикъ, то е илюзия. Мощното, силното, което тласка свѣтъ напрѣдъ, то е реално. Такъвъ е законътъ. Та вие трѣбате обѣрнете вниманіе на вашия Учителъ, безъ да знаете, безъ да подозира-

те това нѣщо. Единъ денъ, като ходите между тѣлата, безъ да Го виждате, вие ще турите всичкото си имане, но Той ще ви види и ще каже: тази вдовица тури всичкото си имане. И отъ този ден тази вдовица стана ученичка на тоzi велики Учителъ. Отъ двѣ хиляди години насамъ азъ вижданъ тази вдовица. Тя и сега е въ свѣта. Но това не е важно. Вие ще кажете: дѣлъ е тя сега? Тя иска името и да остане незнайно. Тя казва: нека ме знаятъ, каква сѣмъ била въ миналото си, но сега, тѣй както съмъ добре облечена, не искамъ да ме знаятъ, че опетна съвсемъ минава. Но ников начинъ не искамъ да знаятъ днесъ името ми. Тѣй както съмъ облечена, комъ ил-Фо, ще ми обрнатъ голѣмо внимание, а азъ не искамъ това нѣщо. Вие я питате, какъ така разбогатѣ? Тя казва: вие туряли ли сте въ ковчежника послѣднитѣ си пари, които имате, т.е. всичкото си имане? Единъ денъ азъ вложихъ своята послѣдни три пари и до днесъ тѣ дадоха тази голѣма сложна лихва. Камилъ Фламаронъ въ своята астрономия прави изчисление, какво сума ще се получи отъ 25 стотинки, дадени подъ сложна лихва отъ връхното на Христо и до днесъ? Той изкардва една голѣма сума, които може да си представимъ, ако допуснемъ, че цѣлата земя бѣше сама земя, пакъ не би могло да се изплати този голѣмъ дѣлгъ, които правятъ тѣзи 25 стотинки. Той прави едно изчисление, че за да се изплати този дѣлгъ, трѣбвало въ продължение на деветъ години всѣки часъ да пада по една земя отъ земята въ банката. Само тогава ще се изплатятъ тѣзи 25 стотинки, така много си израснали тѣ. Слѣдователно, най-малката сила, които можемъ да вложимъ у насъ въ обрѣщение, слѣдъ връхме ще даде единъ такъвъ грамаденъ резултатъ, какъвто човѣкъ нито умъ никога не може да си въобрази, нито подозира. Затова именно си хубави тѣзи малки потици. Най-малкото добро, което можемъ да вложимъ въ тази банка, вложи го. И тази вдовица сега е между насъ, ти е реформаторка. Тя ходи, проповѣдува изъ цѣла Европа. Може да си си гадаете, дали не е въ Америка или въ Англия или въ Франция или другадѣ. Това не е важно. Тя днесъ проповѣдува Истината. Вложете и вие хубавото, красивото въ тази банка. Което Богъ ви е дѣлъ, него вложете. Това е и въ настоящето връхме, и въ настоящия животъ, и въ настоящата култура и при настоящите условия. Жърби, страдания, разочарования, радости, вѣра или безвѣрие, всичко това си ясловия, сили, качества, които ни тласкатъ напрѣдъ. Скрепътъ казва; напрѣдъ вѣри! Радостта казва: напрѣдъ вѣри! Съмнѣнието казва; напрѣдъ вѣри! Вѣрата казва: напрѣдъ вѣри! Безвѣрието казва: напрѣдъ вѣри! И онзи, които вѣрва, казва: напрѣдъ вѣри. И който не вѣрва, казва: напрѣдъ вѣри! И който се обсърдчава, и който се насрдчава, всички казватъ

ватъ-напрѣдъ върви?! . Всички извѣтъ слѣдното:насъ ни трѣбва по-великъ
животъ отъ този,които имаме сега. Божественото трѣбво да се вложи у насъ,
за да постигнемъ бѫдецето,което очакваме.

Бесѣда отъ Учителя,държана на 19 януари,1930 г. Изгрѣвъ.